

След малко - ето,
ще спре сърцето!

/Забива меч в гърдите си./

Умирам! Свършват мойте дни!

Кръвта изтече -

и скоро вече

душата ми ще отлети.

Сърце, разбий се!

Луна, закрий се!

Сага - уири, уири, уири!
/Луната излиза./

Отвред надвисват тъноти.

ТЕЗЕЙ. - Някой хирург би могъл да му възвърне магарешкия ^т образ.

ИПОЛИТА. - Как тъй луната изчезна, преди да се върне Тисбе - и да намери любовника си?

ТЕЗЕЙ. - Нищо, пак ще го намери. Ето я, иде - с нейната смърт завършва пиесата.

/Тисбе се връща./

ТИСБЕ. - Спиш ли, мой мили?
Мъртъв? Без сили?

Мили Пираме - стани!

Отговори ми!

Мъртъв? - Любими,

Твоите бледни страни,

твойте засмени

устни червени,

твоите кротки очи -

гробът ще скрие,

с мрак ще обвие

твоите зелени очи.

Парки, запрете!